

Seks måneder efter

Mor har skiftet vores dørskilt ud. Hun græd ikke, da hun fjernede det gamle. Men skruetrækkeren blev ved med at smutte for hende, da hun skulle have den sidste skrue ud.

»Skal jeg ikke gøre det?« spurgte jeg. »Det ender bare med, at du ødelægger kærven.«

Hun så på mig. Missede med øjnene, som om hun ikke vidste, hvem jeg var, eller hvad jeg lavede dér. Og baksede videre med skruetrækkeren.

Mon hun har smidt det gamle dørskilt ud, eller har hun gemt det i sin kommode? Jeg spørger ikke. Ordene kan være så klodsede og tunge, som støvler i et blomsterbed. Vi er blevet gode til at værne om hinanden, mor og jeg, vi passer på ikke at trampe ind over noget.

Selvom jeg sommetider får den dér trang til at slå et eller andet i stykker og give mig til at råbe. Højt og længe.

Agnete, står der på det nye dørskilt. Og Kristoffer. Ikke Jes, ikke mere.

Agnete uden sin havmand.

Kristoffer uden sin far.

Mig.

Jeg har ligesom et helt hus inde i mig selv, et hus med mange værelser. Jeg går fra rum til rum. Sommetider er jeg i ét værelse, sommetider i et andet. Jeg er i et bestemt værelse henne i skolen og i et andet, når Lasse og jeg spiller computer. Der er også et særligt rum, som jeg rykker ind i, når vi kun er mor og mig. Der er tykke, bløde tæpper på gulvet, halvmørke og mange fine ting, som nemt går i stykker. Jeg er meget forsigtig med ikke at støde ind i noget.

Når jeg er i ét værelse, glemmer jeg tit, hvad der er i de andre. Men pludselig kan der springe en dør op helt af sig selv, midt i et computerspil for eksempel. Så sidder jeg dér og er et helt andet sted henne, indtil Lasse puffer mig i siden:

»Halløj, Kris, er der nogen hjemme?«

I rummet allerlængst inde kommer jeg kun, når jeg er alene. Jeg anede ikke, at jeg havde det i mig. Jeg fandt først ud af det sidste sommer, da far og jeg var på kanotur i Sverige.

Det er et meget stort rum. Det er fyldt med hvidt lys, som skærer i øjnene. Jeg forstår ikke, hvor alt det lys kommer fra, for der er ingen vinduer derinde. Der er ikke andet end et sort skab midt på det nøgne gulv. Der er en hængelås for lågen. Jeg har selv sat den for, fordi jeg ikke kan klare at se det, der er inde i skabet.

Nogle gange om aftenen, når jeg ligger og ikke kan falde i søvn, lister jeg ind i det rum. Jeg står længe og ser på det sorte skab, men jeg låser det ikke op. Lyset bliver hvidere og hvidere, og gulvet bliver større og større – eller også er det mig, der bliver mindre. Til at begynde med er der helt stille derinde. Men lidt efter lidt vokser der en lyd frem af stilheden. Først forstår jeg ikke, hvad det er. Og jeg bliver lige forskrækket hver gang, når det går op for mig, at det er mit eget hjerteslag. Til sidst kan jeg høre blodet suse i hver eneste åre i kroppen.

Bagefter ligger jeg i sengen med hamrende hjerte og vidt åbne øjne i mørket. Jeg former et ord med tungen og læberne, hvisker det frem for mig, igen og igen.

Sølvbro, sølvbro ... Sølvbro, sølvbro, sølvbro ...

Jeg bliver ved, indtil billedet toner frem inde bag øjnene. Først er der kun omridset af fjerne, skovklædte bakker mod lysende himmel. Lidt efter kan jeg skimte deres spejlbillede i søens blanke vand. Og så tændes solen og lægger en glitrende bro af sølv hen over vandet.

Kanoen glider ind i sølvet. Jeg kan mærke den vugge i takt med tagene. Jeg tager min padle ind og lader den hvile mod rælingen. Lukker øjnene, vender ansigtet op imod solen. Jeg hører de små klukkende plask omme bag mig, når far stikker

padlen i vandet, og mærker, hvordan hvert tag tvinger kanoen frem og ligesom presser den lidt op af vandet.

Jeg griber padlen igen, falder ind i rytmen.

Nu fløjter han deromme. Jeg kender godt melodien.

Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind.

Jeg vender mig ikke om.

Mit hjerte er faldet til ro. Jeg er ikke længere bange. Vi glider hen over en sølvbro, ind i evigheden og lyset.

Det var sidste sommer, lige efter Sankt Hans, i den første uge af sommerferien. Nu er det juni igen. Om tre uger flyver mor og jeg til Grækenland. Det var først meningen, at vi skulle have været ovre i sommerhuset. Men så fik hun alle de penge for det store billedtæppe, hun vævede i vinter.

»Jeg havde aldrig drømt om, at jeg ligefrem skulle komme til at spinde guld på det her,« siger hun og klapper væven. Hun snakker om at sælge sommerhuset nu. Det bliver alligevel aldrig rigtig det samme, siger hun.

»Men Grækenland, vinranker, sol og varme. Vi trænger til det, Kristoffer.«

Jeg nikker. Ja, vi trænger til det.

Otte måneder før

De står på lur, da jeg løber ned ad trappen og drejer om hjørnet. Springer frem bag søjlerne og stormer hen mod mig med hæse brøl, fægter i luften med sorte maskinpistoler.

Inde fra stuen lyder der dæmpede stemmer. Far kom hjem for lidt siden, jeg hørte døren gå.

Tre grimme, lortebrune zombier.

Jeg smiler og fyrer min super-shotgun af. Igen. Og igen. Zombierne eksploderer med høje knald. Splatter sammen på fliserne, bliver liggende som tre klatter ketsjup.

Stemmerne inde i stuen bliver pludselig højere. Så er det, som om de tager sig i det og dæmper sig. Lidt efter stiger de igen. Hvad mon de snakker om?

Jeg skruer ned for lyden, en lille smule ad gangen. Skifter fra shotgun til plasma-riffel, atomiserer en enøjet dæmon.

Og lytter. Mors stemme lyder, som om der har sat sig et eller andet på tværs nede i halsen. Far mumler, men man ved aldrig, måske tager han tilløb til at råbe højt. Så begynder hun måske at græde. Det får ham næsten altid til at falde ned. Eller også bliver hendes stemme kold og hård som

glas. Så kører han helt op.

Jeg sætter i et spring over de sørgelige rester af zombierne, spæner ned ad en dunkel korridor. Standser et øjeblik for enden og spejder ud over torvet.

Fri bane!

Min mave snører sig sammen. Åh nej, lad nu være med at skændes. Jeg troede, I var holdt op. Hvad får I ud af det? Tror I, det er sjovt at høre på?

Var der noget, der bevægede sig inde i den port? Næh, det var vist bare reflekser i skærmen.

Det værste er ikke selve skænderiet. Det værste er bagefter, når de undgår hinandens blik og alligevel kun har øje for hinanden. I dagevis. Ugevis nogle gange.

Og al den pinlige udenomssnak. 'Om der er noget galt? Nej da, Kristoffer, ikke spor. Ikke noget alvorligt i hvert fald. Slet ikke noget, du skal bryde dit hoved med. Sommetider har vi det bare lidt svært med ...'

Og så videre.

Åh, jeg har tit ønsket mig tilbage til dengang, jeg kunne stille mig op midt på gulvet og skringe. Blive ved og ved, indtil de så mig og blev sig selv igen. Flove, men sig selv. Jes og Agnete, som fandeme bare har at elske hinanden, fordi de ... ja, fordi de er min far og mor. Det gør de vist også –

elsker hinanden. De har det altså bare tit ... lidt svært med kærligheden.

Men jeg er blevet for stor til det nummer, jeg ville synke i jorden af skam over mit eget vræl.

Porten spyr pludselig rød og blå ild. Den første salve brager ind i mig, inden jeg når at svinge plasma-riflen rundt. Spider Master hopper ud på fjedrende stålben, fyrer igen og griner hoverende. Hvem sagde reflekser?

Jeg rammer ham først i tredje skud. Min energi rasler ned.

Spider Master dratter om på ryggen, sakser en sidste gang i luften med de otte blanke ben, udånder med en sydende hvislen.

I stilheden lige efter hører jeg far:

» ... før eller siden skal han jo have det at vide ... lettere at tale om, når vi kun er os to ...«

SELECT WEAPON, blinker skærmen.

ENERGY 40%.

Fodtrin hen over gulvet.

Jeg skruer op for lyden og flygter for en flok lurvede smådæmoner. Jeg er ved at løbe tør for ammunition.

Døren går op.

»Hej, Kris – hvad dølen er det for en larm? Den er vel ikke brudt ned?«

»Næh. Det er bare motorsaven.«

»Motorsaven? Kan man nu også sidde hjemme ved pc'en og fælde træer?«

»Man kan kløve monstre. I *Doom*.« Jeg tager ikke øjnene fra skærmen. Jeg har jo lige set, hvad et øjeblik uopmærksomhed kan koste.

»Doom? Pas på dine øjne ikke bliver firkantede.«

Han er ved at snuble over et eller andet, afbryder sig selv og bander.

»Kors for et rod, du har herinde!«

Jeg giver op, klikker på SAVE GAME og drejer langsomt rundt på stolen.

Han puffer til en tårnhøj stak blade med foden og sender en kulørt lavine ud over snavsetøjsbunken.

»Hvad med at se dig lidt for! Hvad vil du?«

Han skræver over skoletasken, undgår med nød og næppe at plante en størrelse 45 i min walkman, tårner sig op over mig. Min store far, lange, ranglede Jes med lyse krøller på hovedet og krusede sorte hår på armene under de opsmøgede skjortearmer. »Du kan simpelthen ikke blive gammel,« sagde mor til ham engang, en af de dage de ikke havde det svært med kærligheden. »Du er og bliver en stor, fræk drengerøv.« Og så strakte hun sig op på tæerne og spidsede munden til kys.

Far smiler. Han griber mig i armene og haler mig halvt op af stolen. »Jeg vil såmænd bare sikre

mig, at min kære pubertetsdreng ikke sygner helt hen foran skærmen. Jeg synes, dine arme er blevet så tynde, stump!«

Han klemmer til, lukker hænderne om mine arme. Det skal være morsomt, men det er det ikke. Jeg hader, når han spiller frisk. Og jeg ved kun alt for godt, hvor tynde mine arme er. Jeg er snart den mindste dreng i klassen, hvis ikke der sker noget radikalt. Pubertetsdreng – skrækkeligt ord! Og er det ikke i den alder, man forventes at skyde i vejret? Desværre, far, din søn er dværg.

Men det store fjols bliver ved.

»Åv, la' vær'!« Jeg lægger hovedet ind mod hans mave og stanger til, hamrer panden ind i en mur af muskler.

»Nå, lidt liv er der da i dig endnu.« Han slipper mig, sætter sig på sengen – »Pas på mine Magic-kort!« – og ser endelig rigtigt på mig.

»Jeg har faktisk alle tiders forslag. Hvad siger du til ...«

Han synker noget og virker med ét helt forlegen. Jeg venter.

»Vil du med på kanotur?«

»Kanutur? Hvorfor nu det?«

»Det var dog et besynderligt svar! Sommerferien nærmer sig, ikke? Jeg tænkte, at det kunne være fedt at lægge ud med en uge i kano. Bare os to – vi tager færgen til Sverige og kører et par

timer. Hokus pokus, så er vi i vildmarken. Der ligger kanoen og venter på os, og et lille telt. Vi skal bare have proviant med. Og soveposer.«

Men hans øjne er ikke nær så glade, som stemmen lyder. Jeg ser væk.

»Hvad med mor, vi skulle jo i sommerhus?«

»Til juli, ja, men jeg kan tage fri ugen før. Jeg har sparet en hulens masse ferie op med alt det overarbejde, jeg havde i vinter.«

Han må være temmelig hooked på den kanotur, siden han er parat til at ofre en hel arbejdsuge på den. Det plejer ellers at være arbejdet, der hugger ind på ferien. Sidste sommer gik der kun fire-fem dage, før mor og jeg sad alene tilbage i sommerhuset. Nåh jo, han sov da ude hos os. Kom halsende sent om aftenen, bleg og træt, og var kørt, længe før jeg stod op.

»Hvad så, ja eller nej?«

»Jeg ved ikke rigtig ... Lasse og jeg har snakket om at sove hos hinanden i den uge. Vi vil gerne prøve at spille med to computere ...«

Jeg går i stå, mine kinder brænder. For fanden, når han nu nærmest sidder og trygler mig om det!

Men kano og vildmark og alt det vand ... Han ved jo godt, hvordan jeg har det med den slags, mig med mine splejsede arme. Gør han ikke?

Jeg ser op, møder hans blik. »Altså, det er pænt

af dig, at du –«

Han kniber øjnene sammen.

»For pokker, Kris, det er jo ikke fossejlad, jeg snakker om, vel. Det er ren hyggepadling, vi bestemmer selv farten. Du vil da ikke fortælle mig, at du er bange for at plaske lidt rundt i en idyllisk svensk sø?«

Bange og bange. Jeg ved jo ikke, hvordan det er, jeg har aldrig prøvet at sejle i kano. Og jeg har ikke glemt dengang for et par år siden, da jeg var med ham i København, og han fik lokket mig op i spiret af Frelserkirken. Da sagde han også, at der ikke var noget at være bange for. Men han glemte at sige, at vindeltrappen var udvendig. Okay, det gik nogenlunde på opturen. Men han måtte nærmest bære mig ned. Jeg har det nu engang bedst, når min røv er plantet på en stol.

»Jeg er jo ikke så god til at svømme ...«

»Du svømmer ganske udmærket. Og forresten skal vi have svømmevest på.«

Ganske udmærket ... Hvilken ros fra en mand med en fortid som elitesvømmer. Han har en sølvpokal stående på arbejdsbordet. Den er fra et eller andet svømmemesterskab engang for længe siden, dengang han mødte Agnete. Før min tid, før han droppede svømningen til fordel for løberiet.

Jeg tager en dyb indånding.

»Okay, da. Jeg mener, det vil jeg gerne.«

»Stærkt!«

Han fanger mine arme, trækker mig ned til sig, vælter mig om på sengen. Kilder og niver. Jeg spræller som en ål, griner og vræler på én gang.

»Hold op! Mine Magic-kort!«

»Til helvede med dine Magic-kort! Det er forår, solen skinner, og her sidder du og samler støv! Hvad med at finde rulleskøjterne frem? Bøgen er sprunget ud, skulle jeg hilse og sige.«

Han slipper mig og springer op. Lidt for hurtigt, han virrer med hovedet og må støtte sig til væggen.

Han får øje på Nirvana-plakaten over foden.

»Er det ikke en ny?«

»Ny og ny – den har hængt der siden jul!«

Han stirrer på den plakat, som om det virkelig er første gang, han ser Nirvana sidde dér på køleren af en amerikansk flyder. Til højre smiler bassisten Chris Novoselic, til venstre smiler trommeslageren Dave Grohl. Kurt Cobain i midten kan ikke smile. Han holder en automatisk riffel i hænderne, og han har stukket løbet ind i munden. Højre hånds tommelfinger krummer sig om aftrækkeren.

»Syg form for humor! Kunne du ikke vælge et andet idol end den hængemule?«

Ingen slipper ustraffet fra at sværte Kurt Cobain

til, og da slet ikke her på mit eget værelse.

»Ellers tak, ham maraton-aben kan du godt beholde for dig selv.«

Han spiller fornærmet:

»Hvis det er Abebe Bikila, min racistiske søn hentyder til, så skulle han snart bukke begge ender sammen på den begrædelige rockbavian!«

Og smiler:

»Hvis vi er heldige, ser vi en elg!«

Denne gang smiler øjnene med.

Da han er gået, samler jeg Magic-kortene op. Det er længe siden, de holdt op med at interessere mig. Men Lasse kender én, som stadig går op i dem, og som måske vil købe.

Jeg vender tilbage til skærmen og tasterne. Min energibeholdning er nede i det røde felt, og jeg dør en forsmædelig død for zombiehånd.

GAME OVER, blinker skærmen.

Kano, i Sverige. Hvad var det, han prøvede at sige – bag ved alle ordene og den overfriske facade?

WANT ANOTHER LIFE? spørger skærmen.

Nej tak, det kniber lidt med koncentrationen lige nu.

Vent nu og se, måske bliver det slet ikke til noget. Det er jo ikke første gang, han har fablet om et eller andet, vi skulle sammen.

Men det er anderledes nu. Mere konkret, med dato på. Ikke bare »engang.«

» ...før eller siden skal han jo have det at vide ...«

Han. Mig?

En tanke rører på sig i baghovedet. Jeg vil skubbe den fra mig, men det er for sent. Den springer op som en fjeder og sender en isnen gennem nakkehvirvlerne og ned ad ryggen.

Det er sket. De skal skilles.

For fanden, jeg har været både blind og døv.

» ...før eller siden skal han jo have det at vide ...«

Skilles. Jeg har aldrig hørt dem sige det ord. Men der har været dage, hvor jeg hørte det hviske fra krogene. Nu skal jeg altså slæbes med over i en rådden kano på en forpisset svensk sø, for at han kan tage sig sammen til at sige det højt.

Og bagefter vil det runge gennem huset.

Jeg burde have vidst det. De har været så underlige her på det sidste. Der har jo været tegn nok. Røde øjne, stivnede smil. Lavmælte stemmer, der døde hen, så snart jeg kom ind. Hvileløse fødder rundt og rundt i huset om natten.

Men dumme lille Kristoffer bildte sig ind, at det nok ikke var så slemt, så længe de ikke skændtes. Han fattede ikke, at det først blev rigtig slemt, når de ikke engang havde energi til at skændes.

Jeg skubbede det til side, lukkede øjnene, stak fingrene i ørerne.

For fanden, jeg har haft så meget andet at tænke på! Louise for eksempel, hvorfor er hun begyndt at smile til mig på den måde hende i klassen? Jeg ved ikke, om den er spottende eller sød. Men jeg ved, at hun vokser på alle leder, så man næsten kan se hende gro, mens stakkels jeg står i stampe.

Og konfirmationen. Lasse, der brækkede sig på blå mandag, så vi måtte ringe efter hans far. Kirken med orgelbrus og præsten, der lovede os alle det evige liv. Festen og gæsterne. Og gaven fra mor og far, min nye computer. Med CD-rom-drev, højttalere og mange flere RAM og megabytes, end jeg havde drømt om. Vist også flere, end mor havde drømt om, at dømme efter hendes ansigtsudtryk.

»Jeg kan vel få lov at låne den en gang imellem?« sagde far, da jeg havde pakket den op.

Men han kommer aldrig og låner den, han holder sig til sin flade, kedelige bærbare.

Måske skulle jeg have den computer som en slags plaster på såret –?

Så, fald nu lige lidt ned! For det første sidder du bare og gætter. Og for det andet er der halvdelen måned til sommerferien. De kan nå at blive gode venner igen mange gange inden da. Så dropper han sikkert den kanotur. Siger, at de alligevel

ikke kan undvære ham inde på avisen.

Og jeg bliver forskånet for både vildmark og skilsmisse.

Jeg blinker til Cobain: »Rulleskøjter, hvad gi'r du!«

For resten ved jeg udmærket, at bøgen er sprunget ud. Jeg så det forleden, da jeg var ude at løbe i skoven.

Far ved ikke noget om mine løbeture, og hvad jeg drømmer om, når jeg okser rundt på skovvejene. Og jeg skal nok holde mund med det, selvom det sikkert ville glæde ham.

Jeg kan lige høre det: »Ganske udmærket.« Og det kan jeg godt undvære at høre fra en mand, der kan finde på at stikke i løbeskoene om morgenen og spæne de 30 kilometer ind på sit arbejde.